समेत्य वीरा राजानं तदा ह्यनुदिते रवौ । विप्रजग्मुर्म्महाराज यथेच्छकमरिन्दमाः ।
समासाद्याथ वै द्रौणिं पाण्डुपुत्त्रा महारथाः । व्यजयंस्ते रणे राजन् विक्रम्य तदनन्तरं ।
इति श्रीमहाभारते स्त्रीपर्व्वणि जलप्रदानिकपर्व्वणि कृपद्रौणिभोजदर्शने एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ हतेषु तेषु सैन्येषु धर्म्मराजो युधिष्ठिरः । शुश्रुवे पितरं वृद्धं निर्यातं नागसाह्वयात् ।
सोऽभ्ययात् पुत्त्रशोकार्त्तः पुत्त्रशोकपरिप्लुतं । शोचमानं महाराज भ्रातृभिः सहितस्तदा ।
अन्वीयमानो वीरेण दाशार्हेण महात्मना । युयुधानेन च तथा तथा चैव युयुत्सुना । २१५
तमन्वयात् सुदुःखार्त्ता द्रौपदी शोककर्षिता । सह पाञ्चालयोषिद्भिर्यास्तत्रासन् समागताः ।
सगङ्गामनुवृन्दानि स्त्रीणां भरतसत्तम । कुररीणामिवार्त्तानां क्रोशन्तीनां ददर्श ह ।
ताभिः परिवृतो राजा क्रोशन्तीभिः सहस्रशः । उर्द्ध्वबाहुभिरार्त्ताभीरुदन्तीभिः प्रियाप्रियैः ।
क्व नु धर्म्मज्ञता राज्ञः क्व नु साऽद्यानृशंसता । यत्त्वावधीत् पितॄन् भ्रातॄन् गुरुपुत्त्रान् सखीनपि ।
घातयित्वा कथं द्रोणं भीष्मञ्चापि पितामहं । मनस्तेऽभून्महाराज हत्वा चापि जयद्रथं । २२०
किन्नु राज्येन ते कार्य्यं पितॄन् भ्रातॄनपश्यतः । अभिमन्युञ्च दुर्द्धर्षं द्रौपदेयांश्च भारत ।
अतीत्य ता महाबाहुः क्रोशन्तीः कुररीरिव । ववन्दे पितरं ज्येष्ठं धर्म्मराजो युधिष्ठिरः ।
ततोऽभिवाद्य पितरं धर्म्मेणामित्रकर्षणः । न्यवेदयन्त नामानि पाण्डवास्तेऽपि सर्व्वशः ।
तमात्मजान्तकरणं पिता पुत्त्रवधार्द्दितः । अप्रीयमाणः शोकार्त्तः पाण्डवं परिषस्वजे ।
धर्म्मराजं परिष्वज्य सान्त्वयित्वा च भारत । दुष्टात्मा भीममन्विच्छन् दिधक्षुरिव पावकः । २२५
स कोपपावकस्तस्य शोकवायुसमीरितः । भीमसेनमयं दावं दिधक्षुरिव दृश्यते ।
तस्य सङ्कल्पमाज्ञाय भीमं प्रत्यशुभं हरिः । भीममाक्षिप्य पाणिभ्यां प्रददौ भीममायसं ।
प्रागेव तु महाबुद्धिर्बुद्ध्वा तस्येङ्गितं हरिः । संविधानं महाप्राज्ञस्तत्र चक्रे जनार्द्दनः ।
तं गृहीत्वैव पाणिभ्यां भीमसेनमयस्मयं । बभञ्ज बलवान्राजा मन्यमानो वृकोदरं ।
नागायुतबलप्राणः स राजा भीममायसं । भंक्त्वा विमथितोरस्कः सुस्राव रुधिरं मुखात् । २३०
ततः पपात मेदिन्यां तथैव रुधिरोक्षितः । प्रपुष्पिताग्रशिखरः पारिजात इव द्रुमः ।
प्रत्यगृह्णाच्च तं विद्वान् सूतो गावल्गणिस्तदा । मैवमित्यब्रवीत् चैनं शमयन् सान्त्वयन्निव ।
स तु कोपं समुत्सृज्य गतमन्युर्म्महामनाः । हाहा भीमेति चुक्रोश नृपः शोकसमन्वितः ।
तं विदित्वा गतक्रोधं भीमसेनवधार्द्दितं । वासुदेवो वरः पुंसामिदं वचनमब्रवीत् ।
मा शुचो धृतराष्ट्र त्वं नैष भीमस्त्वया हतः । आयसी प्रतिमा ह्येषा त्वया राजन्निपातिता । २३५
त्वां क्रोधवशमापन्नं विदित्वा भरतर्षभ । मयाऽपकृष्टः कौन्तेयो मृत्योर्दंष्ट्रान्तरं गतः ।
न हि ते राजशार्द्दूल बले तुल्योऽस्ति कश्चन । कः सहेत महाबाहो बाहोर्व्विग्रहणं नरः ।
यथान्तकमनुप्राप्य जीवन् कश्चिन्न मुच्यते । एवं बाहुन्तरं प्राप्य तव जीवेन्न कश्चन ।
तस्मात् पुत्त्रेण या तेऽसौ प्रतिमा कारितायसी । भीमस्य सेयं कौरव्य तवैवोपहृता मया ।